

Ὁ παππούλης θεομωσάτα,
πῶς δὴν ἔκανες ἀντάρα;
καὶ 'στὸ ὄρεσκο μ'ἔπικες, Κώστα;
ἔτσι τ'ἔφαρ' ἢ κατάρα.

Τοῖς ὡσὶν ἤχηθες πρῶτω τῶν ποδῶν Εἰσαγγελλίως,
μᾶλλον «Παλιγγενεσίως»,
φυλακῆ δι νῦν ἐκρούσης τοῦ κομματός το κλίος
σὰν ἐξελκασμοῦ θυσία.

Μὴ μας φαίνεται κακό,
κί εἰς καιροῦς τιμῆς καὶ δόξης
εἶναι πράγμα φυσικό
αἰ συγκαὶ καταδιώξεις.

Ὅα' αὐτὰ τὰ γεγονότα τῆς μαχίμου ταύτης γῆς
εἶναι κἄτα τῆς προόδου καὶ τῆς περισυλλογῆς,
κί ἴσως λειτουργήσουν νόμοι,
ποὺ καθίνας θ' ἀπορῆ
πῶς ἐλευθερὸς ἀκόμη
μὲς 'στὸ σπῆτι σου χωρεῖ.

Μίσκα καὶ τοὺς Βουλφῆρους, Φασουλῆ ταμπαλαχὰ,
καὶ ποῶς μὴ ἀπορήσης
ὅταν σὺν Θεῷ γυρίσης,
ἐν ἰδῆς φυλακισμένω καὶ τὸν γέρω Κορδονά.
Κατ' εὐχὴν πηγαίνου δια, καὶ τὸ δάεινον φινίτο,
ζήτω τὸ Κουβέριο, ζήτω.

Φασουλῆ πρὸς Περιλιέτον. — Δόξα 'στὰς ἰστανόνας,
εἶμαι μὲ τοὺς Ἰσπανόλους καὶ μὲ τοὺς Ἀμερικάνους,
μὰ τὸ κάστρο τῆς 'Αδελίας κατ' αὐτὴν τὴν ἰβδομάδα
τῶν τρανῶν Ἀμερικάνων βουβαροῦναι τὴν ἀρμάδα.
Γὰρ τοῦ Χίλλ, ἐγὼ φωνάζω, ὀλησθὲ κατὰ διαβόλου,
κί εἶπα τίτοια, Περικλίτο, πρὸς τὸν Ναύαρχον τοῦ Στόλου:
«Ἐὶ πεσοῖ σου νὰ φυλάξῃς, μὲ τῆς μπάλιας νὰ μὴ παίξῃς,
καὶ νὰ πρὸς ἔκτος βολῆς,
ἀνευ σκέφους κολλήθῃ,
τὸ Καραμπουριὸ θυμῆσου καὶ τὰ κάστρα τῆς Πριβίτζης.

«Δόξα ἐν διψῆς καὶ σὺ
τρέβια σ' ἔρημα νησι,
ποὺ ἦνδρ' δὴν ἔχει κάστρο μὲ ταμπουρία καὶ κανόνια,
κί εἶπα πέρα ρίξε μανόνας κί ἀποθήκας καὶ κοτρύνια,
καὶ μὲ φούριας καὶ γυνάτια
κάνε τ'ἔχαρα κομμάτια.

«Περιφρόνησε τὸ κάστρο, πόδιον ὀλοταχῆς,
ἀκουσε κί μὲ, ποὺ ἔγραμ στρατηγίματα περίσσια,
κί δὸυ ντάριχα μὲν τότε θὰ φωνάζω μοναχῆς,
ποὺ σημαίνει μ' ἄλλους λόγους ὄχι ἰ ψυχῆ μου 'στὰ Πατῆ-
[σ]αδ.

Περιλιέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Φασουλῆ μου κουνεῖ,
κάθωμαι 'στου Ζαχαράτου τὸν μεγάλο κάρφενι,
ποὺ πλῆν ἀπόικες βρόντον
κί εἶναι κέντρον καὶ σταθμὴς
Μόλτα καὶ Ναπολιόντων,
ὄν οὐκ ἴσταν ἀριθμῶς.

Κί εἶπα μίσκα ἔκπλωμένως ἀκάρωσα κί ἐγὼ, καλὴ μου,
σ' ἔνα στρουγγυλὸ τραπίκι μὲγα σχίδιον πολίμου,

καὶ 'στὸ στίλλω νὰ τὸ δείξῃς καὶ τῶν ὀρῶ τῶν ἀντιπάλων,
κί ἐν ἀρίση θὰ σοὺ στίλω κί ἄλλα σχίδια τῶν ἔλλων.

Φασουλῆ πρὸς Περιλιέτον. — Ἦλθε γῆς λαχανιασμένως,
κάποιος Ἰσπανὸς Ἰνδάλγος, τοῦ Ζαχάστ' ἀπισταταμένος,
εἰς τοὺς ὀμους τοῦ μαγδύων χρυσοποικιλτον ἔφορι,
καὶ τὸν στόλον μας ἤγαγους ν' ἀγοράσῃ μὲ τὸ ζῆρι.

Ὅμως τοῦκα: ἐνὰ ἔγραψῃ
κί αὐθωρεῖ νὰ πρὸς νὰ πρὸς
'στὸν Ἰνδάντη τὸν Ζαχάστα πὸς δὴν εἶμασται μαζίταις,
δὴν σὲς δίνουμε μὲ δόξα γιὰ νὰ πάρουμε πισοίταις.

Περιλιέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Δὴν εἰξούρια, ἀδελφεῖ,
πὸς μ' ἐμπνέει γιὰ πολίμους κάθε ρούφηγμα καφρῆ.
Μὲ κατακλωσομένως σχιδίων τὸ μυαλό μου πλημμυρεῖ,
κί ἔλλω σχίδιον σοὺ στίλλω, ποὺ τὸ πρῶτον ἔναίρει.

Φασουλῆ πρὸς Περιλιέτον. — Τί φρικταῖς τορπιλαῖς εἶδα,
ποὺ μοῦ ἔσβαλαν τὴν βίδα.
Πᾶς ἀνάθουσι, πὸς τρίχουσι... τὸ τορβίλο μου τὸ χένω,
κί εἶπα 'στὸν Ἀμερικάνο:
«ποῦν' εἰκίνας, Ναύαρχί μου, τοῦ Ρωμαίικου τοῦ Στόλου,
ποὺ καθίκανε 'στὸν πάτο καὶ δὴν ἔναθαν καθόλου;»

Κάθῃ ξίνος πολυμάργος εἶναι πρῶτος ταναῖς,
ὄμως λάθει καὶ κακό καὶ μπανάναις μερικαῖς,
καὶ τὸ πλομιστὸ γυβάκι μὲς μοντάστως ρικατοῖκαῖς,
μ' ἔλλους λόγους νίαις κόρησ ἀραιότητος καὶ γλύκαῖς,
γιὰ νὰ πρὸς ἂ' αὐτό καὶ σὺ
κἄν μαστίγια, κἄν κρασί,
κἄν Μαδίρα, κἄν μοσχάτο,
κἄν Βορδὸ, κἄν ρεισινάτο,

κἄν ποτὸν ρετινολέουτο τώρα πούλαε καλακαίρι,
καθὼς ἤπιανε σαμπάνια Κρησιόταϊς Κροβαλίροι
εἰ Ρωμρῆς μοντάστως γυβά, ποῦχε κάθε συμφορά,
κί ἔτσι εἰ κάποιος στήριας τὰ λιμάνεζοντα νερά.

Στ' ἄλλο φύλλο θὰ σοὺ γράψω γιὰ τὴν πρώτη Ναυμαχία
κί ἀπαιτῶ νὰ τὴν τυπώσῃς, μὲ τῶν δόξακα στοιχεῖα.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλταῖς,
μ' ἔλλους λόγους ἀγγελταῖς.**

Ἐρριανὸν ἠ Κατῶν καὶ Ἀρῆου Κορηλίς,
χερτωμένως ὁ γερβὸς, περιχαλῆς ἢ κόρη,
μὰ τοὺς εὐχῆς κί Ἐρριανὸς καλὰ καὶ μετρίαις,
τοὺς ἰστανὸν καὶ Χάρτης τὸν γύρων λαοφῶροι.

Ἐστὺ Ζακπῆτος εἰς αἰθῶνας ἔκτους Ζαρημῆταις,
εἶμα μόνον εἰ Ζαρημῆταις, πενταπῶς εἰ κρηταῖς.
Πλῆν προβάλλει τεχνικότης σοφίας κί ὁ Φασουλῆς,
κί εἶμαι μὲν θερμῶς συγκαίρι,
μὲ τὸν Ροτλὸν γερβῶρι:
γιὰ τὴν πάλαμον εἰσὶνα τῆς παγιάτου κεραλῆς.

Τῆς Ἀραρηῆς εἰ Χάρτης, ἔκτους Κωνσταντινῆς
νίαι καὶ ρετινολῆς,
ποὺ κί αὐτὸς ὁ Φασουλῆς
τὸν σπῆτικὸν 'στὸν λάβαν νὰ τὸν κέρῃ γιὰ στίλλω.

Ὁ Ζαχαρίας ὁ γλυκὺς κί καὶ Παπαγιαννῶς
μὲ τορβοῦρου κάτανον καὶ ποιεῖται σπανάδι
βρῆται τὰ πολυβόλτητα Πολιμῆτικα Τραγοῦδια,
ποὺ τοὺς ἔλκει στήριας μ' ἄμπαρτα λουλουδιῶ.

Τὸ ΡΩΜΗΟΙ μας τὸ Γραφεῖον, ἔλο μέτρα καὶ ρυθμῶς
'στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.